

DÍVKA

JILJÍ KOCIAN

S CITRÓNOVOU
ŠÁLOU

MEMENTO MORI

DÍVKA
S CITRÓNOVOU
ŠÁLOU /
MEMENTO MORI

Jiljí Kocian

DÍVKA S CITRÓNOVOU ŠÁLOU

Brzdy zaskřípěly, vlak se chvíli pomalinku šinul podél podhledů obložených šedivým vlnitým plechem a zastavil na nádraží. Vystoupil jsem z vagonu a rozhlédl se kolem.

Ženská, co stála na nástupišti a něco vyťukávala do mobilu, vypadala jako žlutý přízrak. Dlouhé, narcisově žluté vlasy, přetékalý přes sytě žlutou mohérovou šálu na koženou bundu ve žlutohnědém odstínu padajícího listí a upnuté džíny barvy zralého citronu končily v kotníčkových botách. Ty a kožená brašna položená na lavičce vedle ní nebyly žluté, ale hnědočervené. Jinak Yellow girl jako vyšitá. Mezi ostatními cestujícími se na peróně vyjímal jako rybář na pískovišti.

Zvedla hlavu. Její oči se odlepily od displeje, obkroužily prostor nástupiště a dlouze pohlédly mým směrem.

„Bože, snad ne?“ zaúpěl jsem tichounce.

Mobil vsunula do kabelky, tu si přehodila přes rameno, rázně vykročila a mé tušení přecházelo v jistotu.

„Pan Zach?“ zašveholila, jakmile se ocitla v mé blízkosti.

„Jiljí Zach osobně. Z masa a kostí. Jiljí se dá nahradit Iljou. Na to taky slyším,“ představil jsem se a využíval možnosti prohlédnout si ji zblízka.

Nebyla vůbec špatná, ba co víc, byla to kočka. K té žluté se docela hodila její medová pleť a zelenkavé kočičí oči.

„Já jsem Hana Klímová. Ta, za kterou se přimlouvala Linda.“

„Jsem potěšen,“ zareagoval jsem s mírnou předpotopní úklonou.

„To máte jenom jeden kufr?“ podivila se a pohlédla dolů k svým nohám.

„Normálně sebou vozím dva. V jednom zbrojní arzenál a ve druhém činky. Tentokrát jsem ale udělal výjimku.“

Zahihňala se a kolem očí se jí utvořily vějířky vrásek. Ony tam snad byly i předtím, teď se možná mírně prohloubily.

Vykročila k východu z nástupiště. Hned nato ale zastavila a s úsměvem se zeptala, jestli půjdu také. Přikývl jsem a zvedl kufr.

„Ve skutečnosti jste trochu jiný, než jak vás Linda popsala. Ale to je fuk. Jsem novinářka, pracuju s lidma a mám čuch, takže nebyl problém vytáhnout vás z davu.“

Linda. Přišla za mnou do kanceláře po mnoha měsících s tím, že má případ, co smrdí úplatkářstvím a vydíráním. Její přítelkyně zná někoho, kdo náhodou vyslechl rozhovor dvou mužů, z nichž jeden byl redaktorem televize. Z řeči bylo zjevné, že se mluví o úplatcích. Nebo jde o vydírání. Nakonec prý zmíněný redaktor předal tomu druhému obálku, zřejmě s penězi. Lindina kamarádka – novinářka – s posvěcením domovského listu případ otevřela a začala prověřovat.

Krátce nato jí bylo telefonicky vyhrožováno. Teď se bojí o svoji bezpečnost. Případu se ale vzdát nechce. Tak milá Linda doporučila mě. Jak skrze tu bezpečnost, tak kvůli pomoci s pátráním.

„To je prvně v životě, co vidím na vlastní oči soukromého detektiva. A můžu s ním mluvit,“ dodala ještě v její malé audině, která si mezitím nebojácně razila cestu rušnými ulicemi moderního krajského města.

„Vy žijete v Praze, takže pro vás jsme tady venkov, ale víte, tohle by mohla být kauza jako hrom. Ne jenom regionálně.“ Vyslala zasněný pohled skrze přední sklo a souhlasně pokývala světlou hřívou.

„Linda mně už něco pověděla. Ale jenom velice zběžně. Počítám, že se víc dozvím od vás. A mimochodem: moji účast tady považujete spíš jako ochrannou nebo pátrací?“

„Víte, já dělám svou práci dobře. Potřebuju hlavně někoho, kdo by dohlédl, aby mně v pátrání nikdo nepřekážel. Když ale uvidíte, nebo objevíte něco, co zasluhuje pozornost, budu pochopitelně vděčná za upozornění. Takže vaši účast považuji vlastně i za pátrací. Pokud se ovšem nebudete tvářit jako mužskej vejtaha a nebudete ni připomínat, že jste lepší čmuchač než já.“

„Takže se budu snažit být jako poručík Columbo v buldozeru,“ shrnul jsem naše dosavadní vymezování se.

„Vedení novin svolilo, že si můžu najít někoho, kdo mě ochrání a pomůže s pátráním. Zaplatí vaši taxu i výdaje spojené s pobytem. Zamluvila jsem pěkný pokojík v hotelu Moskva. To je na...“

„Náměstí Práce,“ doplnil jsem ji.

„Vidím, že město znáte. Tady jste už také čmuchač?“

„Já už čmuchač skoro všude,“ vydechl jsem.

„Hoděte se do klidu a zítra začneme,“ doporučila mi a vpustila do dlaně klíč od pokoje. „Vyzvedla bych vás o půl deváté. Sedí to?“

Přítakal jsem.

„Tak zítra.“

Přehodila kabelku přes rameno, udělala čelem vzad a odcházela, zatímco já ji zklamaně očumoval. Mladík za recepčním pultem,

vykládaným světlými a tmavými dřevěnými kazetami, se tvářil, jako že je mu to hrozně líto. Možná mu ale bylo líto, že musí být zrovna dnes v práci.

Sluneční paprsky se protáhly úzkou šterbinou v kávově hnědém závěsu a na rovněž hnědém koberci zanechaly světlou cestičku.

Vstal jsem, roztáhl závěs, otevřel dveře na balkon a rozhlédl se kolem. Impozantní, stále poněkud futuristické náměstí pode mnou, vystavěné stejně jako převážná část města v Baťově stylu, se začalo probouzet a připravovat na to každodenní lidské hemžení. Kromě citlivě zrekonstruovaného obchodního domu snad všechno jako dřív. Pouze prázdná místa na zalesněných kopečcích a návrších, tvořících stěny městského kotle, se rychle zaplňovala novou zástavbou. Několikrát jsem se zhluboka nadechnul. Pán Bůh seslal jiskřivý listopadový den a já se těšil, že vyběhnu nahoru na Kudlov a potom si dám dole v jídelně dobrou snídani bez toho, abych se musel pinožit u plotny. A tak se i stalo.

O půl deváté mě Hana Klínová – jak ostatně slíbila – čekala před recepcí. Žlutý přízrak se rozplynul někde v ubíhajících vzpomínkách. Teď tady přede mnou stála ve světlehnědém tříčtvrtečním kabátku z měkké kůže a elastických modrých džínách. Mladík ze včerejška už to zřejmě zapáchnul. Za pultem pobíhala čiperná padesátnice s vyčesanou natupírovanou světlou hřívou á la šedesátá léta.

„Jak se cítíte?“ pronesla Hana Klímová v odpovědi na můj pozdrav.

„Když vás vidím, lepší to být nemůže,“ odpověděl jsem a povzbudivě se zaculil.

„Říkala jsem si, že bysme mohli zajet nejdřív ke mně do kanclu. Já vás seznámím s podrobnostmi případu a potom můžeme stanovit nějaký postup pátrání.“

„Vidím, že to máte zmáknuté. Tak jedem. Nemám, co bych namítal,“ zhodnotil jsem její návrh.

„Televizi a rádio s regionálním přesahem vlastní nějaký Petr Nádeníček. Tady ve Zlíně toho má povíc. Jde o bratra velmi známého předlistopadového disidenta, který se po revoluci dostal na špici politiky. Tenhle Nádeníček – zaštitěný jménem svého bratra – si nabral morové úvěry u tehdejší Investiční banky a po jejím pádu se opeřil. Typická lumpárna z počátků kapitalizmu v Čechách. Tady ovšem v mega rozměrech. Právě v téhle televizi pracuje můj známý, který byl svědkem – nebo teda vyslechl – rozhovor těch dvou a viděl předání obálky, zřejmě s penězi.“

„Hm,“ řekl jsem. „A nějaké důkazy, nebo další indicie?“

„Když jsem se začala vyptávat a požádala i o schůzku s ředitelem, všimla jsem si, že mě sleduje šedé SUVéčko. Bylo na mě nalepené několikrát. A potom přišly dvakrát ty telefonické výhrůžky.“

„Hm,“ řekl jsem znovu.

Jeli jsme navštívit jejího známého z televize. Já během jízdy sledoval provoz. Žádné šedé SUV v dohledu. Alespoň to tak vypadalo.

Chlapík nás přivítal u sebe doma. Typický panelákový byt po částečné rekonstrukci. Umakarty zmizely, skladba místností zůstala.

Krátce zastřižené světlehnědé vlasy, těkavé a neklidné tmavé oči. Bylo ho kus chlapa a vypadalo to, že mu sport není cizí. Mojí váhové kategorie ale nedosahoval.

Velmi vřele se přivítal s Hanou Klímovou, na mě v průběhu představování pohlédl jako na něco nadpočetného. Pokynul směrem do pootevřeného pokoje a my vstoupili.

Pár dílů nábytku, zřejmě IKEA, velkoplošná televize, károvaná látková sedačka a dvě křesla se stejným potažením.

„Vařím vodu. Dáte si kafe nebo čaj?“

Za chvilku přistály na nízkém konferenčním stolku dvě kávy a jeden green tee, ten pro pana domácího. S vařením kávy a čaje měl zřejmě zkušenosti. Hm, redaktor.

Jiří Rybka – jak se ostatně jmenoval – zasedl na kraj sedačky a pohlédl na Hanu, aby se snad ujistil, že bylo vše dodáno k její spokojenosti.

„Jirko, prosím tě, můžeš panu Zachovi podrobně vylíčit průběh rozhovoru těch dvou?“ poprosila Hana, usrkla něco kávy a nezapomněla pochválit její chuť.